

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Anfisa Golovnykh,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Anfisa Golovnykh împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI cu privire la anularea deciziei nr. 4900/24/DAA din 26 august 2024, prin care a fost respinsă cererea de azil, obligarea emiterii unui act administrativ privind admiterea cererii de azil cu acordarea statutului de refugiat sau protecție umanitară,

împotriva deciziei din 19 august 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-156/26
PIGD 2-24106790-01-3ra-13032026)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurenței cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.
--

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. Gh. Stratulat
Curtea de Apel Centru – jud. Gh. Mîra, A. Cașcaval, A. Bostan

25 septembrie 2026
Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Anfisa Golovnykh,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Ion Munteanu,

Ana Cucerescu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 23 septembrie 2024, Anfisa Golovnykh, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, solicitând anularea deciziei Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, nr. 4900/24/DAA din 26 august 2024, obligarea Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, să emită o decizie privind admiterea cererii de azil cu acordarea statutului de refugiat sau protecție umanitară (f. d. 5-11, vol. I).

2. În motivarea acțiunii, reclamanta Anfisa Golovnykh, cetățeană a XXXXX, a indicat că, la 07 februarie 2024, s-a adresat către Direcția azil și apatridie cu cererea privind acordarea protecție sub formă de azil în Republica Moldova. Motivele care au stat la baza acelei cereri sunt faptul că în țara de origine de unde a plecat în luna februarie 2024 avea frica de a fi reținută și condamnată ilegal pentru așa numite acțiuni de discreditare a intereselor naționale.

3. A menționat că, prin decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI (recepționată la 26 august 2024) i s-a refuzat în acordarea azilului sub forma prevăzută de art. 19 (protecția umanitară) a Legii nr.270 din 18 decembrie 2008.

4. Nu este de acord cu această decizie, o consideră nulă, ilegală, deoarece nu cuprinde argumentele respingerii cererii sale, fiind invocate concluzii standarde fără a se expune pe motivele invocate.

5. Reclamanta a precizat că, este căsătorită cu un cetățean al XXXXX, Andrii Voroshchuk, care este soldat în XXXXX, crește un copil de 9 ani, XXXXX și activează în calitate de medic veterinar. După începerea acțiunilor de război împotriva Ucrainei din partea Federației Ruse din 24 februarie 2022, a postat pe contul său de canal TikTok-1019 video-uri unele dintre care au peste 600 000 de vizualizări. Aceste video-uri cuprind subiecte legate de acțiunile militare din XXXXX și dezacordul cu acțiunile de atac ale XXXXX față de XXXXX. În urma acestor postări în țara de origine, în XXXXX a fost depusă o sesizare la instituțiile de drept de către un funcționar de stat din XXXXX, foarte notoriu în

lupta cu cetățenii care sunt împotriva războiului din Ucraina. Inițial pentru acțiunile sale a fost sancționată cu amendă.

6. Totodată, susține că de către reclamantă este administrat contul Youtube cu numele XXXXX (XXXXX) unde sunt postate 13 video care acumulează în jurul la 6000 de vizualizări.

7. Susține că, pentru acțiunile de manifestare publică a dezacordului față de invadarea XXXXX în XXXXX, reclamanta a fost atrasă la răspundere administrativă și sancționată cu amendă. Consideră că procesul de judecată în care a fost sancționată administrativ a fost examinat cu grave încălcări pe aspectul ce ține de citare a persoanei, ori inițial a fost expediată citație pentru ședința din 12 februarie 2024, însă ședința a avut la 07 februarie 2024, indicându-se că data de 12 februarie 2024 a fost indicată eronat.

8. A remarcat că, în urma video-urilor postate, în XXXXX a început să primească un șir de amenințări, inclusiv de la persoane absolut străine, amenințări ce privesc răfuiala cu violența fizică, atât în privința sa, cât și în privința copilului și a familiei sale. Inclusiv se amenința postul de muncă și contingentul de colegi de muncă.

9. A notat că, în XXXXX a cerut ajutorul instituțiilor publice pentru a-i fi protejat în mod special copilul, iar răspuns nu a primit.

10. A relatat că, imaginile cu reclamanta au apărut în peste 7 instituții media unde s-ar fi indicat faptul că Golovnykh Anfisa a fost reținută, prin aceasta dreptatea câștigând. În cadrul respectivelor postări publice s-ar indica acțiuni de calomnie a reclamantei asupra armatei XXXXX și intereselor naționale, criticându-se faptul că reclamanta este împotriva războiului.

11. Totodată, a susținut că, denunțurile către organele de drept față de persoana sa au fost efectuate de nenumărate persoane și în mod special de un notoriu funcționar public în XXXXX - XXXXX. Ultima pe rețelele de socializare are sute de mii de urmăritori, de exemplu postarea de pe telegram unde este postat anunțul cu imaginea reclamantei are peste 620 000 de urmăritori.

12. La fel, în rețelele de socializare a fost distribuită informația despre presupusa calomnie a armatei Federației Ruse și necesitatea de a fi atrasă la răspundere penală de către un deputat.

13. În această ordine de idei, susține că, XXXXX este șeful instituției media " XXXXX ", acesta a distribuit pe rețelele de socializare aceeași informație cu pozele reclamantei, locul de aflare și necesitatea întreprinderii de măsuri față de aceste persoane. Incitarea la ură și agresiune față de numele său este mai mult decât evidentă, folosirea cuvintelor umilitoare și injurioase fiind la ordinea zilei. Aceasta

este una din persoanele care a indicat că reclamanta acumulează sume de bani pentru susținerea armatei Ucrainei și respectiv a îndemnat la atragerea la răspundere. Același ziarist a îndemnat la revenirea la pedeapsa cu moartea și a sugerat că astfel de persoane cum este reclamanta trebuie să fie omorâte, prin spânzurare, sau dezmembrarea corpului, sau cel puțin prin împușcare.

14. A relatat că, un alt canal de telegram XXXXX care are peste 320000 de urmăritori a postat, la fel, informație cu imaginea sa, cu familia sa, adresa sa de domiciliu, informații despre fiica sa și locul ei de studii, iar urmare a primit nenumărate amenințări cu moarte inclusiv în adresa fiicei sale de 9 ani, a primit amenințări cu tentă sexuală indicându-se la care școală aceasta învață.

15. A remarcat că, XXXXX este un blogger care pe canalul său de TikTok are peste 50 000 de urmăritori și care la fel a distribuit toată informația despre ultima, despre canalul său, despre familia sa, totodată indicând în mod fals despre faptul că ar fi întreprins careva acțiuni de susținere a armatei XXXXX și îndemnând pe toți care o cunosc să "se răsplătească cu mine" inclusiv cu colegii de muncă. Cel puțin 9 postări care o privesc au fost publicate la acesta pe canal.

16. Totodată a precizat că informațiile privind locul de domiciliu, locul de studii a fiicei sale, locul de muncă și ocupația sa integrală a fost răspândită pe toate sursele de internet fiind îndemnări de a i se aduce „răsplată”, iar toate mesajele și informațiile expuse, confirmă cert frica față de organele de conducere și în general față de simplii cetățeni din XXXXX.

17. A considerat că, aceasta justifică necesitatea acordării protecției în Republica Moldova așa cum este cert că în cazul în care va reveni în Federația XXXXX, nu doar că va fi condamnată la mulți ani de închisoare, precum și potențial la moarte.

18. A subliniat reclamanta că, în februarie 2024 a părăsit teritoriul XXXXX așa cum nu putea să se mai afle în condiții de siguranță în acea țară, iar întoarcerea sa, în condițiile în care situația politică nu s-a schimbat, îi pune viața și libertatea în pericol, riscul fiind supusă torturii, tratamentelor inumane și degradante.

19. A susținut reclamanta că în continuare participă în vederea susținerii financiare a armatei XXXXX, inclusiv prin distribuirea informației legate de acțiunile XXXXX. Pentru asta, în cazul în care va fi obligată să revină în țara de origine va fi condamnată la pedeapsa cu închisoare.

20. A subliniat că, zilnic prin intermediul canalului său de Tik-tok discută cu persoane absolut diferite și străine despre acțiunile care se întâmplă în XXXXX. Aceste acțiuni au doar scopul de a promova poziția și părerea sa în raport cu războiul din XXXXX. Iar pentru astfel de acțiuni în XXXXX se intențează dosare penale și persoanele sunt condamnate la pedeapsa cu închisoare.

21. În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe următoarele prevederi legale: articolele 17, 39, 206 din Codul administrativ, articolele 11, 16, 17, 19, 45, 46, 61 al Legii privind azilul nr. 270 din 18 decembrie 2008.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

22. Prin hotărârea din 16 ianuarie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Anfisa Golovnykh. S-a anulat decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 4900/24/DAA din 26 august 2024, privind respingerea cererii de azil, depuse de Anfisa Golovnykh. S-a obligat Inspectoratul General pentru Migrație să emită actul administrativ favorabil, privind admiterea cererii de azil, depusă de Anfisa Golovnykh (f. d. 100, 106-115).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

23. La 27 ianuarie 2025, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General pentru Migrație al MAI, a declarat apel nemotivat (f. d. 102-103), iar la 06 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice, a depus apel motivat, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe (f. d. 122, 123-126).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

24. Prin decizia din 19 august 2025 a Curții de Apel Centru, a fost admis apelul declarat de Inspectoratul General pentru Migrație al MAI, casată integral hotărârea instanței de fond și emisă o nouă decizie, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Anfisa Golovnykh (f. d. 164, 165-185).

25. Curtea de Apel a reținut că, în speță, obiectul controlului judecătoresc îl constituie decizia nr. 4900/24/DAA din 26 august 2024 prin care, urmare a examinării cererii de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, a fost respinsă cererea de azil.

26. Instanța de apel, analizând legalitatea hotărârii pronunțate în raport cu prevederile art. 225 din Codul administrativ și art. 239 - 241 din Codul de procedură civilă a concluzionat că hotărârea instanței de fond este adoptată cu aprecierea eronată a normelor materiale în coroborare cu circumstanțele faptice ale cauzei, motiv din care urmează a fi casată cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii depuse de Anfisa Golovnykh.

27. Instanța de apel a reținut că, Anfisa Golovnykh s-a născut la data de XXXXX, în sat. XXXXX, XXXXX, XXXXX. Este de naționalitate XXXXX și de religie XXXXX, iar în Republica Moldova este însoțită de fiica, XXXXX

XXXXX, a.n. XXXXX. Reclamanta este căsătorită cu cet. XXXXX XXXXX XXXXX, a.n. XXXXX.

28. Instanța de apel a remarcat că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări, sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

29. Instanța de apel a remarcat că, la evaluarea acestui element, s-au luat în considerație aserțiunile solicitantei de azil, precum că nu dorește să revină în țara de origine din considerent că are teama de a nu fi reținută și privată de libertate din cauza viziunii politice. Anfisa Golovnykh a mai susținut că a fost vizitată la domiciliu și verificată de mai multe ori de către organele de drept. De asemenea, în cadrul interviului a invocat că a fost amenințată pe pagina sa de socializare de către mai multe persoane din considerent că își manifesta public, libera gândire anti-rusă, fapt ce pune în pericol viața și integritatea atât personală cât și a fiicei.

30. În acest context, instanța de apel a subliniat că, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

31. În opinia instanței de apel, instanța de fond neîntemeiat a concluzionat că reclamanta a demonstrat o „temere bine întemeiată” de persecuție pe motive de opinie politică, conform art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 și art. 1 (A) (2) din Convenția de la Geneva din 1951, or la caz nu se atestă probe obiective privind persecuția.

32. Totodată, instanța de apel a reiterat că, conform Manualului UNHCR (pct. 51), o „temere bine întemeiată” necesită atât elemente subiective (teama reclamantului), cât și elemente obiective (probe care să confirme riscul real).

33. Anfisa Golovnykh a stipulat că a părăsit țara de origine din considerent că asupra sa, din cauza viziunilor proprii politice, riscă de a-i fi „fabricat dosar penal”. Pct. 80 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că a avea opinii diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine un motiv pentru a cere statut de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Acesta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorități, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a

metodelor utilizate. De asemenea, în Manual se menționează că solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsire a țării.

34. În contextul celor expuse, în dezgrația solicitantei de azil a fost conceput că în privința acesteia, ceea ce ține de viziunile proprii politice prin expunerea pe pagina sa de socializare, autoritățile de stat nu au privat-o de libertate, cum a și menționat solicitanta că are temere, ci doar au emis un act judecătoresc administrativ (07 februarie 2024) în temeiul art. 20.3.3 din Codul infracțiunilor administrative „acțiuni publice care vizează discreditarea utilizării forțelor armate ale Federației Ruse pentru a proteja interesele Federației Ruse și ale cetățenilor săi, menținerea păcii și securității internaționale sau exercitarea de către organele de stat ale Federației Ruse a competențelor lor în aceste scopuri, acordarea de asistență de către formațiuni, organizații sau persoane de voluntari în îndeplinirea sarcinilor, atribuite Forțelor Armate ale Federației Ruse sau trupelor Gărzii Naționale a Federației Ruse”, amendând-o cu 30 000 de Ruble FR.

35. Cu referire la natura amenințărilor online, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a supraevaluat amenințăările online, fără a analiza dacă acestea provin de la autorități sau au un caracter sistematic. În *Sufi și Elmi v. Regatul Unit* (2011, § 278), CEDO a subliniat că riscul de tratament inuman trebuie să fie atribuit statului sau agenților săi, sau să rezulte din incapacitatea statului de a oferi protecție. La caz însă, amenințăările invocate provin de la actori privați (ex. Ecaterina Mizulina, utilizatori de Telegram) și nu există probe că autoritățile ruse le-au susținut sau tolerat. În *H.L.R. v. Franța* (1997, § 40), CEDO a respins cererea de protecție când riscurile proveneau de la actori non-statali, iar statul nu a fost dovedit incapabil de a oferi protecție.

36. În opinia instanței de apel, instanța de fond a considerat că amenințăările și campania de incitare la ură constituie „acte de persecuție” conform art. 45 din Legea nr. 270/2008. Instanța de apel nu a putut reține ca întemeiată concluzia instanței de fond, or, art. 45 alin. (1) și (2) cere ca actele de persecuție să implice violări grave ale drepturilor fundamentale, cum ar fi tortura, tratamentele inumane sau pedeapsa capitală. În *F.G. v. Suedia* (2016, § 127), CEDO a stabilit că riscul de persecuție trebuie să fie concret, personalizat și susținut de probe obiective. La caz, Anfisa Golovnykh nu a prezentat dovezi privind condamnări penale, arestări sau violență fizică. Amenda administrativă și amenințăările online nu îndeplinesc criteriul gravității, fiind mai degrabă expresii ale dezacordului public decât acte de persecuție.

37. Totodată la caz nu s-a demonstrat că amenințăările sunt rezultatul unei politici de stat. În *Vilvarajah și alții v. Regatul Unit* (1991, § 107), CEDO a subliniat că persecuția trebuie să fie legată de acțiunile statului sau de incapacitatea acestuia de

a oferi protecție. Reclamanta/apelantă a recunoscut că a solicitat protecție autorităților ruse pentru fiica sa, dar nu a dovedit că acestea au refuzat în mod deliberat să o protejeze. În *R.C. v. Suedia* (2010, § 50), CEDO a respins cererea de azil când solicitantul nu a demonstrat incapacitatea statului de a oferi protecție împotriva amenințărilor private.

38. De asemenea în opinia instanței de apel, instanța de fond a invocat căsătoria reclamantei/apelante cu un cetățean ucrainean ca factor de risc. În *A.A. v. Elveția* (2015, § 40), CEDO a stabilit că legăturile familiale trebuie să fie direct legate de un risc concret de persecuție. Anfisa Golovnykh nu a prezentat probe că autoritățile ruse vizează soțul său sau că această căsătorie generează un risc specific, mai ales că soțul nu se află în Federația Rusă.

39. La fel, în opinia instanței de apel, prima instanță a considerat că amenințările de pe rețelele sociale reflectă un „climat ostil și periculos”. În cauza *J.K. și alții v. Suedia* (2016, § 98), CEDO a subliniat că amenințările din partea actorilor non-statali justifică protecția doar dacă statul nu poate sau nu vrea să ofere protecție. Reclamanta nu a demonstrat că autoritățile ruse au fost informate despre amenințări și au refuzat să intervină. De asemenea, amploarea campaniei de incitare (ex. postări pe Telegram) este speculativă, lipsind probe că aceste amenințări sunt susceptibile să se materializeze.

40. Cu referire la analiza riscului de persecuții viitoare (în cazul întoarcerii), se reține că IGM, la analiza acestui element întemeiat a apreciat că solicitanta nu a fost supusă unor acte de persecuție așa cum sunt definite în legislația națională, nu sunt indice care ar deduce că la întoarcere Anfisa Golovnykh v-a fi supusă unor acțiuni discriminatorii sau persecuție așa cum este definită în Convenția de la Geneva din 1951.

41. Deasemenea s-a reținut că, Anfisa Golovnykh a plecat din țara de origine în mod legal având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce constată faptul că dânsa nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național. Astfel, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

42. Tot în acest context instanța de apel a reținut că, Anfisa Golovnykh nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. În cadrul interviului, a relevat despre o temere față de fostul soț. În acest context, instanța de apel subliniază că pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de

refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are" la baza definiției date, rezultă că solicitanta de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

43. La caz, Anfisa Golovnykh nu a invocat careva argumente plauzibile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămrile grave. De asemenea, se reține că solicitanta de azil nu a fost constrânsă să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supusă unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

44. În opinia instanței de apel, instanța de fond a considerat că „credibilitatea generală” a reclamantei a fost stabilită. Totuși, afirmațiile privind „fabricarea” unui dosar penal sunt speculative. În cauza *N. v. Regatul Unit* (2008, § 69), CEDO a subliniat că speculațiile privind riscurile viitoare nu justifică protecția internațională. Declarațiile reclamantei despre amenințări nu sunt susținute de probe obiective, cum ar fi plângeri oficiale respinse de autorități.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

45. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 22 august 2025, prin intermediul oficiului poștal, Anfisa Golovnykh a contestat-o cu recurs nemotivat, iar la 12 februarie 2026 cu recurs motivat la Curtea Supremă de Justiție, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei contestate cu menținerea hotărârii din 16 ianuarie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

ARGUMENTELE RECURSULUI

46. În motivarea recursului, Anfisa Golovnykh, a susținut că instanța de apel în decizia emisă nu a făcut referire la referința și la probele anexate, lipsește încheierea de admitere sau respingere a acestora. Mai mult, a ignorat cererea de audiere a martorului și încălcarea principiului nemijlocirii și a dreptului la probe, nu a examinat complet și exhaustiv probele, a aplicat eronat Legea nr.270/2008, Convenția din 1951, precum și a ignorat interesul superior al copilului și a drepturilor familiei.

47. Prin referința din 27 martie 2026, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, a solicitat respingerea cererii de recurs depuse de Anfisa Golovnykh.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

48. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

49. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen”

50. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

51. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

52. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată recurentei, Anfisa Golovnykh la 25 august 2025 (f. d. 186), iar recursul a fost depus, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

53. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului

administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

54. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

55. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în cererea de recurs, nu relevă temeiuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurată.

56. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

57. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

58. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

59. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument,

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

60. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

61. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

62. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

63. Cu referire la alegațiile Anfisei Golovnykh, indicate în recurs, precum că Curtea de Apel Chișinău în decizia emisă nu a făcut referire la referința și la probele anexate, lipsește încheierea de admitere sau respingere a acestora. Mai mult, a ignorat cererea de audiere a martorului și încălcarea principiului nemijlocirii și a dreptului la probe, nu a examinat complet și exhaustiv probele, a aplicat eronat Legea nr.270/2008, Convenția din 1951, precum și a ignorat interesul superior al copilului și a drepturilor familiei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție le apreciază critic.

64. Or, potrivit încheierii protocolare din 19 august 2025 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 161) a fost admisă cererea privind anexarea referinței și înscrisurile prezentate. Concomitent, prin încheierea protocolară din aceeași dată (f. d. 161) , a instanței de apel, a fost respinsă cererea reprezentantului intimatei, avocatului Ion Proca cu privire la audierea în calitate de martor soțul intimatei, având în vedere

că procedura de azil este o procedură strict personală a petiționarului, iar Andrii Voroshciuk nu este parte la procedura administrativă, nu a fost atras în proces în calitate de terț. La fel, instanța de apel prin decizia emisă s-a expus și a examinat complet toate probele.

65. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Anfisa Golovnykh.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Ion Munteanu

Ana Cucerescu